

Sjeik al-Albani

door **Yusef Vanderkimp**¹

Bismillah ir-Rahman ir-Rahim, "In de naam van God, de Weldadige, de Barmhartige".

21 Rabi al-Akhar 1442 H

Valenciennes

1442 H

---

¹ Schrijver Yvan **Yusef Vanderkimp** voor Beit Yusef® - بيت يوسف - / Beit Yusef® is toegewijd aan vergelijkende religie en meer in het bijzonder aan de islam, het jodendom en het christendom. Contact: BeitYusef@outlook.com

Alle lof gaat naar Allah, we prijzen Hem en vragen om Zijn hulp en we zoeken toevlucht bij Hem tegen ons eigen kwaad en onze slechte daden; Hij die door Allah wordt geleid niemand kan hem op een dwaalspoor brengen en niemand die door Allah op een dwaalspoor wordt gebracht niemand kan hem leiden.

Ik verklaar dat er geen godheid is die met waarheid aanbeden wordt behalve Allah, Hij alleen, Hij heeft geen partners, en ik verklaar dat Muhammad (ﷺ) Zijn dienaar en Zijn Boodschapper is.

Muḥammad Nāṣir al-Dīn al-Albanī (1914 – 02/10/1999, hij werd 89 jaar) (Arabisch: مُحَمَّدُ الْأَلْبَانِي النَّصِيرِ) was een Syrisch-Albanese islamitische geleerde die gespecialiseerd was op het gebied van hadieth en fiqh. Hij vestigde zijn reputatie in Syrië, waar zijn familie was verhuisd, zoals hijzelf zei door Goddelijke voorziening, toen hij nog een kind was en waar hij werd opgeleid.²

Al-Albani wordt beschouwd als een belangrijke figuur van minhaj as-salafiyya³ binnen de islam.⁴ De moslims die de salaf volgen, plaatsen hem onder de grote geleerden uit het verleden, zoals Ibn Taymiyyah. Al-Albani was geen voorstander van geweld, maar gaf de voorkeur aan rust en gehoorzaamheid boven gevestigde regeringen.⁵ Al-Albani, een horlogemaker van beroep, was actief als schrijver en publiceerde voornamelijk over ahadieth en haar wetenschappen. Hij gaf ook veel lezingen in het Midden-Oosten, Spanje en het Verenigd Koninkrijk over de minhaj van de Salaf.

Al-Albani werd in 1914 geboren in een arm moslimgezin in de stad Shkodër in Noord-Albanië. Tijdens het bewind van de seculiere Albanese leider Ahmet Zogu, en omdat Shkodra volledig werd verwoest door eerdere Montenegrijnse belegeringen, migreerde de familie van Al-Albani naar Damascus, Syrië. Al-Albani was toen 9 jaar oud. In Damascus voltooide Albani zijn vroege opleiding - aanvankelijk onderwezen door zijn vader - in de Koran, Tajwid⁶, Arabische taalwetenschappen, Hanafi Fiqh en andere takken van het islamitische geloof, ook geholpen door inheemse Syrische geleerden.⁷ In de tussentijd, verdiende hij een bescheiden inkomen als timmerman voordat hij bij zijn vader kwam als horlogemaker.

Sjeik Al-Albani begon zich te specialiseren in Hadieth en aanverwante onderwerpen in de jaren '(19)30 en tegen de leeftijd van 20; hij transcribeerde en becommentarieerde de monumentale tekst 'Al-Mughnee 'an hamlil-Asfar' van Al-Hafez al-Iraqi, gevolgd door een reeks andere boeken, lezingen en invloedrijke artikelen in het tijdschrift Al-Manar. Het

---

² Hamdeh, Emad (July 2016). "The Formative Years of an Iconoclastic Salafi Scholar". *The Muslim World*. 106 (3): 411–432. ISSN 0027-4909.

³ Minhaj salafiyya of de weg van de Salaf; de Moslims die de weg bewandelen van de eerste drie generaties van Moslims.

⁴ Lauzière, Henri (2015). "Islamic Reform in the Twentieth Century". *The Making of Salafism: Islamic Reform in the Twentieth Century*. Columbia University Press. p. 10. ISBN 9780231540179. JSTOR 10.7312/lauz17550 – via De Gruyter.

⁵ Haykel, Bernard (2009). "Salafi Groups". In John L. Esposito (ed.). *The Oxford Encyclopedia of the Islamic World*. Oxford: Oxford University Press. doi:10.1093/acref/9780195305135.001.0001. ISBN 9780195305135.

⁶ De tajwid (in het Arabisch: تَجْوِيدٌ, tajwīd, Verfraaiing) is een melodieuze lezing van de Koran.

⁷ Meijer, Roel (October 1, 2009). *Global Salafism: Islam's new religious movement*. New York, the USA: C. Hurst & Co., Columbia University Press. pp. 63–68. ISBN 9781850659792.

duurde niet lang voordat hij al zijn tijdgenoten overtrof om 's werelds toonaangevende autoriteit op het gebied van hadieth-wetenschappen te worden. Hij schreef of redigeerde meer dan 300 boeken⁸ en manuscripten, waarvan er vele belangrijke referenties werden voor Hadieth-geleerden. In zijn werken identificeerde hij 990 hadieths die als authentiek worden beschouwd door de meeste Islam geleerden maar die hij zwak beschouwde.⁹ Hij verklaarde onderhande enkele zwak (tad'if) die werden gevonden in Sahih van de geleerde Muslim, een van de meest prestigieuze werken op het gebied van hadieth. Hierop werd hij aangevallen door andere Moslim geleerden zoals Hasan 'Ali al-Saqqaf (Tanaqudat al-albani wal-wadihat) of door Mahmud Sa'id Mamduh (al-Ta'rif bi-washam man qassama al-sunan ila sahih wa-da'if); 'Abd Allah al-Harari (Tabyin dalalat al-Albani, shaykh al-Wahhabiyya al-mutamahdith); Asad Salim Taysim (Bayan awham al-al-Albani); en door Sa'id Rmadan al-Buti (al-Lamadhahabiyya akhtaruh bid'atin tuhaddidu al-islamiyya).¹⁰ In antwoord op al deze kritiek stonden verscheidene geleerden op en schreven boeken ter ondersteuning van al-Albani; bijvoorbeeld 'Amr al-Mun'im Salim (La difa'an 'ani' l'Alabi fahasbu bal difa'an 'ani l salfiyya (Cairo: Maktaba al-tabi'in, 1999); idem, al-Manhaj al-salafi 'inda al-shaykh Nasiruddin al-Albani (Tanta: Maktabat al-dayya).

Vanaf 1954 begon sjeik al-Albani met het geven van informele wekelijkse lessen. In 1960 begon zijn populariteit de regering ongerust te maken en hij werd onder toezicht geplaatst. Hij werd in 1969 twee keer gevangengezet.¹¹ Hij werd in de jaren zeventig meer dan eens onder huisarrest geplaatst door het Ba'ath-regime van Hafez al-Assad. De Syrische regering beschuldigde al-Albani ervan "de Wahhabi da'wa te promoten, die de islam verdraaide en moslims in verwarring bracht".¹²

Nadat een aantal van zijn werken was gepubliceerd, werd al-Albani door de toenmalige vice-president van de universiteit en vriend, Abd al-Aziz ibn Baz, uitgenodigd in 1961 om ahadieth te doceren aan de Islamitische Universiteit van Medina in Saoedi-Arabië. Kort na zijn aankomst maakte Albani de elite in Saoedi-Arabië boos, die zijn anti-traditionalistische standpunten in de islamitische jurisprudentie niet op prijs stelde. Ze waren gealarmeerd door Albani's intellectuele uitdagingen voor de heersende Hanbali-rechtsschool, maar konden hem niet openlijk uitdagen vanwege zijn populariteit. Toen Albani een boek (De sluier van de Moslima حجاب المرأة المسلمة) schreef waarin hij zijn opvatting ondersteunde dat de Niqab, oftewel volledige gezichtssluier, geen bindende verplichting was voor moslimvrouwen, veroorzaakte hij een kleine opschudding in het land. Zijn tegenstanders zorgden ervoor dat zijn contract met de universiteit zonder verlenging kon komen te vervallen.

---

⁸ Hij schreef 117 boeken waaronder: Silsilat al-ahadith al-da'ifah wa' l-mawdu'a wa atharuha al sayyi' fi al-umma; al-Tawassul anwa'uhu wa-akhamuhu, Tahdhir al-sajid min ittikhadh al-qubur masjid, Hijab al-mar'a al Muslima fi al kithab wa l'sunna.

⁹ Al-Albani methode was het kijken naar de isnaad of transmissie en ongeacht of de hadieth in kwestie, die een zwakke transmissie had, ook voorkwam bij sterke of authentieke isnaad, bleef deze laatste zwak tot er een bewijs zou opduiken dat deze hadieth op een rechtmatige manier was doorgegeven.

¹⁰ Damascus: Dar alFarabi

¹¹ Jacob Olidort (February 2015), The Politics of "Quietist" Salafism, Brookings Institution, p. 14

¹² Abu Rumman, Mohammad; Abu Hanieh, Hassan (2011). Jordanian Salafism: A Strategy for the "Islamization of Society" and an Ambiguous Relationship with the State (PDF). Friedrich-Ebert-Stiftung. p. 43. ISBN 978-0-6740-4964-2. Dec 2010

De oppositie die al-Albani echter tegenkwam uit de Wahhabitische hoek was niet enkel intellectueel. Door de methodologische grondslagen waarop de Wahhabi's hun legitimiteit hadden gebouwd in twijfel te trekken, betwistte hij ook hun positie op het Saoedische religieuze gebied.

Vanaf het begin had het wahhabisme¹³ zich gevestigd als een religieuze traditie - in de kern daarvan lagen een aantal sleutelboeken, zowel in geloofsbelijdenis en wet. Deze traditie was gemonopoliseerd door een kleine religieuze aristocratie uit Najd, eerst gecentreerd rond Muhammad bin 'Abd al-Wahhab en zijn nakomelingen (bekend als de Al al-Shaykh) voordat ze zich openstelden voor een klein aantal andere families. In het Saoedische systeem zoals het vorm kreeg, zouden de leden van deze aristocratie de enige legitieme overbrengers van de Wahhabi-traditie worden; in deze context werden onafhankelijke geleerden uitgesloten omdat ze geen 'juiste ilm' van 'gekwalificeerde ulama' hadden ontvangen.

Traditionele Wahhabi¹⁴ 'ilm was daarom de vrucht van een proces van overdracht en hing af van het aantal ijaza's - een certificaat waarmee een geleerde de overdracht van zijn kennis (of een deel ervan) aan een van zijn leerlingen erkent en hem machtigt om het verder door te geven - gegeven door gerespecteerde Wahhabitische geleerden. Dit is juist de logica die al-Albani - die zelf maar heel weinig van deze certificaten bezat - zou uitdagen door zijn kritische benadering te promoten. Volgens al-Albani heeft overdracht in feite geen enkel belang, omdat elke hadieth die verdacht is, het feit dat het werd gedeeld door een gerespecteerde geleerde de authenticiteit ervan niet kan garanderen. Integendeel, het belangrijke proces is accumulatie - een goede hadieth-geleerde is iemand die een grote hoeveelheid hadieth uit zijn hoofd heeft geleerd en, nog belangrijker, de biografieën van een groot aantal doorgevers. De wetenschap van hadieth kan dus worden gemeten volgens objectieve criteria die geen verband houden met familie, stam of regionale afkomst, waardoor een voorheen afwezige maatstaf van meritocratie mogelijk is. Wat nog belangrijker is, de bewering van al-Albani dat hij meer trouw is aan de geest van het wahhabisme dan 'Abd al-Wahhab zelf, maakte de ideeën van de eerste erg populair onder salafistische jongeren.

Om al deze redenen zouden al-Albani's ideeën snel een middel worden voor salafistische religieuze Moslims van buiten de Wahhabi-aristocratie om de bestaande hiërarchie aan te vechten. Al-Albani zelf verzamelde al snel een grote aanhang, in Saoedi-Arabië en daarbuiten. Hij zou, ondanks de aanvankelijke vijandigheid van het religieuze establishment in de Wahhabitische kringen, spoedig erkend moeten worden als een van de leidende figuren in het salafisme.

Halverwege de jaren zestig werd een aantal discipelen van al-Albani in Medina opgericht al-Jamaa al-Salafiyya al-Muhtasiba (de salafistische groep die goed beveelt en het kwaad verbiedt), een radicale factie waarvan onder leiding van Juhayman al-'Utaybi de grote moskee van Mekka in november 1979 zou bestormen. Veel leden van de groep - en vooral de geleerden ervan - waren ofwel van bedoeïenen afkomst of niet-Saoedische ingezetenen, en werden dus op religieus gebied gemarginaliseerd. Hun activisme kwam,

---

¹³ Zie voetnoot 14.

¹⁴ We moeten niet concluderen dat Al-Albani negatief was tegenover Abd al-Wahhab, integendeel. Zijn werken zijn fundamenteel voor moslims die in pure Tawheed (de eenheid van God) willen blijven. Zijn boek "De drie fundamenten van de Islam" is een basisboek voor elke gelovige.

althans gedeeltelijk, als reactie op hun marginalisering.¹⁵ Een van de belangrijkste religieuze figuren van deze groep was Muqbil al-Wadi'i¹⁶, die zich vervolgens weer vestigde in zijn geboorteland Jemen en de meest prominente salafistische geleerde van het land werd.

In 1963 verliet Albani Saoedi-Arabië en keerde terug naar zijn studie en werk in de Az-Zahiriyah-bibliotheek in Syrië. Hij liet zijn horlogewinkel achter in de handen van een van zijn broers.

Al-Albani bezocht verschillende landen voor prediking en lezingen, waaronder Qatar, Egypte, Koeweit, de Verenigde Arabische Emiraten, Spanje en het Verenigd Koninkrijk. Hij verhuisde een aantal keren tussen Syrië en een paar steden in Jordanië. Hij woonde ook in de VAE. Na de tussenkomst van Bin Baz met het Saoedische onderwijsmanagement, werd al-Albani voor de tweede keer uitgenodigd naar Saoedi-Arabië om te dienen als hoofd van het hoger onderwijs in de islamitische wet in Mekka. Dit duurde niet lang vanwege controversen onder het Saoedische establishment over de standpunten van al-Albani.

Albani keerde terug naar Syrië, waar hij in 1979 opnieuw een korte gevangenisstraf kreeg. Hij verhuisde naar Jordanië en woonde daar voor de rest van zijn tijd.

Eind jaren tachtig kwamen enkele leerlingen van al-Albani onder leiding van een sjeik uit Medina genaamd Rabi 'al-Madkhali, vormde een informeel religieus netwerk dat algemeen wordt aangeduid als al-Jamiyya ("de Jamis", genoemd naar een van hun belangrijkste leden, Muhammad Aman al-Jami). Naast hun focus op hadieth, werden de Jamis bekend om het benadrukken van al-Albani's oproepen om zich niet over te geven aan politiek en om degenen die dat wel deden aan de kaak te stellen. Nogmaals, veel van de Jami's waren van perifere oorsprong (al-Madkhali kwam uit Jazan, aan de Jemenitische grens, terwijl al-Jami uit Ethiopië kwam) en waren daarom uitgesloten van alle leidende posities op religieus gebied. Ze zouden uiteindelijk bekendheid krijgen in het begin van de jaren negentig, toen de Saoedische regering hen financieel en institutioneel steunde, in de hoop een apolitiek ideologisch tegenwicht te creëren tegen de islamitische oppositie onder leiding van de al-Sahwa al-Islamiyya (de islamitische ontwakings), een informele religieus-politieke beweging die in de jaren zestig in Saoedi-Arabië opkwam als

---

¹⁵ Zie Thomas Hegghammer and Stéphane Lacroix, "Rejectionist Islamism in Saudi Arabia: The Story of Juhayman al-'Utaybi Revisited," *International Journal of Middle East Studies* 39, no. 1 (2007): 103-122.

¹⁶ Muqbil ibn Hadi al-Wadi'i (1933-2001) was een bekende geleerde in de moslimwereld en een van de promotoren van manhaj as-salafiyya. In 1979 kwam er abrupt een einde aan zijn verblijf in Arabië toen hij verdacht werd van betrokkenheid bij de verovering van de Grote Moskee van Mekka. Na een paar maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht, onderhandelde Mufti `Abdul Aziz Ibn Baz over zijn vrijlating, maar hij werd gedwongen terug te keren naar zijn thuisland. Hoewel hij aanvankelijk wrok koesterde tegen de Saoedische regering vanwege zijn onrechtmatige opsluiting door hen bij verschillende gelegenheden te bekritisieren, heroverwoog hij zijn kritiek tegen het einde van zijn leven door ruimte te maken voor lof voor het land en voor van zijn leiders. Bij zijn terugkeer naar Jemen begon hij de da'wa salafiyya te verspreiden, ondanks tegenstand van de Acharieten, Ismailis en Zaydits, en slaagde hij erin om een van de belangrijkste onderwijsinstellingen in het land op te richten. Islam in de wereld: Madrasa Dar al-Hadith Khayriyya (Arabisch: دار الحديث, het huis van Hadith) van Dammaj, waar de voorschriften van de islam en de daaraan gerelateerde wetenschappen daar worden onderwezen door tientallen leraren en waar duizenden studenten van over de hele wereld daar komen studeren. Het was ook in deze tijd dat Muqbil, samen met Jafar `Omar Thalib, nauwe banden tot stand bracht met salafistische broeders uit Jemen en Indonesië. Hij stierf in 2001.

resultaat van een hybridisatie tussen het wahhabisme, over religieuze kwesties, en de ideeën van de Moslimbroederschap, over politieke kwesties.

In de jaren negentig gingen een paar studenten van al-Albani zelfs zo ver dat ze zowel de religieuze aristocratie van de Wahhabi als al-Albani uitdaagden. In navolging van de leringen van een Indiase shaykh genaamd Hamza al-Milibari,¹⁷ zouden ze de centrale plaats van hadieth promoten, terwijl kritiek op al-Albani omdat hij in zijn kritiek op hadieth vertrouwde op de methoden die door laat-overleveraars werden gebruikt - zo beweerden ze tenminste. Integendeel, ze zouden er trots op zijn uitsluitend te vertrouwen op de methodologie van de vroege traditici (dat wil zeggen die vóór al-Dar Qutni (917-995)) en zouden daarom hun benadering manhaj al-mutaqaddimin noemen (de methodologie van de vroege). Nogmaals, de meeste van deze geleerden waren perifere figuren, zoals Sulayman al-'Alwan, een zeer jonge - al-'Alwan werd geboren in 1970 en begon bekend te worden als een geleerde toen hij in de twintig was - shaykh van niet-tribale afkomst, en 'Abdallah al-Sa'd, wiens familie afkomstig was uit de stad Zubayr in het moderne Irak. De twee zouden later sleutelfiguren worden in de Saoedische jihadistische trend, waarbij ze de politieke orde uitdaagden nadat ze de religieuze orde hadden uitgedaagd. Als gevolg hiervan zouden ze na de bomaanslag in de maand mei 2003 worden gearresteerd en gevangengezet.

Muhammad Nasir al-Din al-Albani's veroordeling van de 'Wahhabi-paradox' en zijn promotie van een nieuwe benadering van de kritiek op hadieth als de pijler van religieuze kennis hebben geleid tot een revolutie binnen het salafisme, waarbij het monopolie van de religieuze aristocratie van de Wahhabi wordt betwist. Als gevolg hiervan hebben de ideeën van al-Albani onafhankelijke salafistische religieuze studenten een wapen gegeven waarmee ze zich een weg banen naar voorheen zeer gesloten kringen. Hoewel niemand het prestige van al-Albani nog heeft bereikt, zijn sommigen erkende geleerden geworden.

Zijn Standpunten

Albani was een voorstander van het salafisme en wordt in de 20e eeuw beschouwd als een van de belangrijkste boegbeelden van de beweging. Vaak wordt gedacht dat Albani de vier reguliere scholen voor islamitisch recht bekritiseerde. Niet is minder waar, maar hij verwierp de opvatting dat moslims zich automatisch tot een Madhhab zouden moeten wenden voor fiqh (jurisprudentie). In plaats daarvan bracht hij een groot deel van zijn leven door met het kritisch herevalueren van de hadieth-literatuur en vond dat talrijke eerder aanvaarde hadieths ondeugdelijk waren. Dit bracht hem ertoe uitspraken te doen die in strijd waren met de islamitische meerderheid. Hoewel het salafisme vaak in verband wordt gebracht met het wahhabisme, maakte Albani onderscheid tussen de twee bewegingen en bekritiseerde hij de laatste terwijl hij de eerste steunde. Hij had een complexe relatie met elke beweging.¹⁸

---

¹⁷ Het boek heet *Al-muwāzana bayna al-mutaqaddimīn wa-l-muta'akhhirīn fī tashīh al-ahādīth wa-ta'līlīhā* [De balans tussen de vroege en late met betrekking tot de identificatie van authentieke en zwakke hadieths].

¹⁸ Lacroix, Stéphane; Holoch, George (August 15, 2011). *Awakening Islam*. Harvard University Press. pp. 68–220. ISBN 978-0-6740-6107-1.

Algemeen bekend beschouwt men Sjeik Nasir al-Din al-Albani als een fervent voorstander van het Wahhabisme¹⁹, de stroming dat werd geproduceerd en gehandhaafd door het officiële Saoedische religieuze establishment. Dit is ongetwijfeld waar in termen van 'aqidah (geloofsbelijdenis), maar al-Albani is het absoluut niet eens met de Wahhabi's - en vooral met hun belangrijkste vertegenwoordigers, de ulama van het Saoedische religieuze establishment - als het gaat om fiqh (wet).

Daar wijst al-Albani op een fundamentele tegenstrijdigheid binnen de Wahhabi-traditie: de voorstanders van laatstgenoemde hebben gepleit voor exclusief vertrouwen op de Koran, de Sunna en de consensus van al-salaf al-salih (de vrome voorouders), maar toch hebben ze zich voor hun fatwa's bijna uitsluitend op Hanbali-jurisprudentie vertrouwd - daarom handelden ze als voorstanders van een bijzondere school van jurisprudentie, namelijk het Hanbalisme. Volgens al-Albani geldt dit ook voor Muhammad bin 'Abd al-Wahhab die hij beschrijft als "salafi in credo, maar niet in fiqh."

Albani behoorde tot enkele vooraanstaande geleerden die de salaf volgde en die decennialang predikten tegen wat zij beschouwden als het verwrongen literalisme van extremisten. Politiek gezien waren het quiëtisten die rebellie tegen de staat verwierpen. Ze waren van mening dat moslims zich moesten concentreren op het zuiveren van hun overtuigingen en praktijk en dat 'God na verloop van tijd de overwinning zou brengen over de krachten van valsheid en ongelooft'.²⁰

Voor al-Albani betekent het een echte "salafi in fiqh" te zijn dat men de hadieth de centrale pijler van het juridische proces maakt, want enkel hadeith kan antwoorden geven op zaken die niet in de Koran voorkomen zonder te vertrouwen een school van jurisprudentie. De moeder van alle religieuze wetenschappen wordt daarom de "wetenschap van hadieth", die tot doel heeft de authenticiteit van bekende hadieths. Volgens al-Albani moet "onafhankelijk redeneren" echter buiten het proces worden gehouden: de kritiek op de matn (de inhoud van de hadieth) moet uitsluitend formeel zijn, d.w.z. grammaticaal of linguïstisch; alleen de sanad (de hadieth-keten van overleveraars) kan terecht in twijfel worden getrokken. Als gevolg daarvan wordt de centrale focus van de wetenschap van hadieth "ilm al-rijal (de wetenschap van mannen), ook wel bekend als 'ilm al-jarh wa-l-ta'dil (de wetenschap van kritiek en eerlijke evaluatie), die de moraal evalueert - gelijkwaardig geacht aan de betrouwbaarheid - van de overleveraar. Tegelijkertijd - en in tegendeel aan eerdere praktijken - staat al-Albani erop dat de reikwijdte van deze herevaluatie alle bestaande hadieths moet omvatten, zelfs die in de canonieke collecties van Bukhari en Muslim, waarvan sommige door al-Albani als zwak werden beschouwd.

Albani's eigen opvattingen over jurisprudentie en dogma's zijn onderwerp van debat en discussie geweest. Tijdens een bezoek aan Saoedi-Arabië in 1989 werd Albani gevraagd of hij zich aan de minder bekende Zahiri-school voor islamitisch recht hield; antwoordde

---

¹⁹ De term Wahhabisme is afgeleid van de naam van de leider van deze stroming, Mohammed ibn Abdul Wahhab (1703-1792). Het gebruik van de term Wahhabisme of Wahhabi's wordt in dit artikel niet negatief gebruikt, maar wordt gebruikt zoals men zou zeggen het Hanbalisme, de stroming die genoemd is naar imam Ahmad ibn Hanbal.

²⁰ A. C. Brown, Jonathan (2014). Misquoting Muhammad: The Challenge and Choices of Interpreting the Prophet's Legacy. Oneworld Publications. p. 129. ISBN 978-1780744209.

hij bevestigend.²¹ Albani's tegenstanders onder de mainstream hebben dit als een punt van kritiek bevestigd. Een aantal studenten van Albani hebben zijn associatie met enige formele school van jurisprudentie ontkend. Zijn achtergrond was de Hanafi Madhab, maar naargelang hij zijn zoektocht naar de zuivere Islam voortzette kwam hij tot de conclusie dat, zoals we reeds opmerkten, men niet één bepaalde Madhab moet aanhangen, maar het beste en meest betrouwbare van de vier Madhabs moet volgen.

Albani bekritiseerde openlijk Syed Qutb nadat de leider was geëxecuteerd. Hij beweerde dat Qutb was afgeweken in zijn geloof en geloofde in Eenheid van Zijn. Verder beschuldigde Albani Hassan al-Banna, de leider van de Moslimbroederschap, ervan geen religieuze geleerde te zijn en "posities in te nemen die in strijd zijn met de soenna"²².²³

al-Albani nam een sterk standpunt in tegen het doen van politiek, herhalend dat "het goede beleid is om de politiek te verlaten" – een uitdrukking impliciet gericht tegen de Moslimbroederschap, wiens politieke opvattingen hij consequent aan de kaak stelde.

Albani schreef een boek waarin hij de juiste gebaren en formules herdefinieerde die het islamitische gebedsritueel vormen "volgens de praktijk van de Profeet (ﷺ)." Deze waren in strijd met enkele voorschriften van gevestigde scholen voor jurisprudentie. Omdat hij betoogde dat verschillende details van het concrete Salat 'gebed' die van generatie op generatie zijn onderwezen, gebaseerd waren op dubieuze hadieth, veroorzaakte zijn boek aanzienlijk ongemak. Albani's beschrijvingen voor de uitvoering van de Tahajjud- en Taraweeh-gebeden weken aanzienlijk af van de gevestigde praktijk.

De kritiek op Albani's methodologie komt neer op een simpele vraag. Moet meer gewicht worden gegeven aan een eenzame hadieth (zij het sahih) of moet de gevestigde en heersende praktijk prioriteit krijgen? Sjeik Albani koos in de meeste gevallen voor het eerste en dat wordt hem verweten.

Een aanval op hem door een Soefi sjeik Hamza Yusuf: "Het boek is in tegenspraak met de gebeden zoals die zijn vastgelegd in de Maliki-school. Imam Malik, op wiens naam deze school staat, leerde zijn gebeden van Nafi die zijn gebeden leerde van Ibn Umar. Opgemerkt moet worden dat Ibn Umar rechtstreeks van de Profeet (ﷺ) leerde. En het is bekend dat Ibn Umar onder alle mensen de sunnah (weg van de profeet) meer heeft gevolgd dan enige andere Sahabi (tijdgenoten van de profeet vzmh). Dit roept de vraag op: wist Imam Malik niet hoe te bidden? "

Als wij intellectueel eerlijk zijn, dan moeten we herkennen dat veel van wat door de eeuwen heen tot op vandaag niet zoveel door Maliki zelf werd doorgegeven, maar later door zijn leerlingen en diens leerlingen. Aldus verwerpt Al-Albani niet perse de grote geleerde en imam Maliki, maar wat zijn studenten ervan hebben gemaakt.

---

²¹ Al-Albani (1989), Shareet al-Khobar, Khobar, Saudi Arabia

²² Soenna; De soenna in de islam is de manier van Mohammed zoals die gekend is via overleveringen over diens leven, de Hadieth. Uit al wat Mohammed zei en deed tijdens zijn leven wordt de soenna afgeleid. De soenna is een van de vier bronnen van het islamitische recht.

²³ Lacroix, Stephane; Holoch, George (August 15, 2011). Awakening Islam. Harvard University Press. pp. 68–220. ISBN 978-0-6740-6107-1.

Albani had een aantal controversiële standpunten die in strijd waren met de Hanbali-jurisprudentie.

Waaronder: zijn mening dat mihrabs - de nis gevonden in moskeeën die de richting van Mekka aangeeft - bid'ah (innovatie) waren; zijn mening dat het toegestaan was om met schoenen in een moskee te bidden; zijn oproep aan Palestijnen om de bezette gebieden te verlaten omdat ze volgens hem hun geloof daar niet konden uitoefenen zoals ze zouden moeten; zijn mening dat het voor vrouwen verboden is om gouden armbanden te dragen²⁴; zijn mening dat het niet nodig was voor vrouwen om hun gezicht te bedekken (niqab); zijn mening dat de moslim heerser afkomstig moet zijn van de stam van de Qoeraisj.

Het lijkt geen twijfel dat als we de zuivere islam willen kennen en beoefenen, we onmogelijk de boeken van Sjeik al-Albani kunnen negeren. In het Nederlands zijn de volgende boeken beschikbaar: Het verlaten van het gebed; De persoonlijkheid van de Moslim; Een samenvatting van regelgevingen omtrent begrafenissen; Salafisme: Van mythe tot werkelijkheid; De sluier van de moslimvrouw; Zang & Muziek; De regels van het huwelijk. Wie het Engels machtig is kan nog meer vertalingen vinden van zijn werken.

---

²⁴ Zie fatwa bij Sjeik Ibn Baz (Engels: <https://www.alifta.gov.sa/En/IftaContents/IbnBaz/Pages/FatawaDetails.aspx?View=Page&PageID=775&CultStr=en&PageNo=1&NodeID=1&BookID=14>)